ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΠΟΜΠΑΝΤΟΥΡ

Β'.

Μία ἀντίζηλος.—Ὁ γάμος τοῦ Βασιλέως.—Πρόσκλησις εἰς τὰ ἀνάκτορα.—Ἀπογοήτευσις τῆς Πομπαντούρ.—Ἡ κατάκτησις τοῦ Βασιλέως.—Ἔξωρία τοῦ Λενορμάν.—Τὰ τεράστια ἔξοδα τῆς Πομπαντούρ.

Ἡ δούκισσα ντὲ Σατωρού ποὺ φοβότανε πιά, μήπως ὁ Λουδοβῖκος, κατὰ τὴ συνηθειά σου, τὴν ἐγκαταλείψει γιὰ μίαν ἄλλη, ἔβαλε νὰ παρακολουθοῦν τὴν κ. Ἐτιὸλ καὶ μάλιστα κάποτε ὅταν ἡ Πομπαντοὺρ ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ στὸ βασιλέα, τῆς συνέστησε νὰ μὴν παρακολουθῇ πιὰ τὰ βασιλικὰ κυνήγια, ποὺ θὰ ἦσαν στὸ ἑξῆς πολὺ ἐπικίνδυνα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις αὐτὴ ἂν καὶ ἔγινε ὡς σύστασις, εἶχε τὸν τόνο τῆς διαταγῆς ἐπειδὴ προερχότονε ἀπὸ τὴν εὐνοουμένην τοῦ βασιλέως. Ἡ Πομπαντοὺρ νοιώθοντας τὸν ἑαυτό της ἀδύνατο νὰ τὰ βάλῃ στὰ φτενερὰ μὲ τὴ δούκισσα ἀρκέστηκε νὰ συμμορφωθῇ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐγκαταλείψει τὰ σχέδια της. Εὐτυχῶς γιὰ τὴν Πομπαντοὺρ ἡ κ. Σατωρὸυ ἐπέθανε, ἀλλὰ καὶ δυστυχῶς ὁ βασιλεὺς εἶχε διακόψει πιὰ τὸ κυνήγι.

Ὁ Λουδοβῖκος, δεκαπέντε χρονῶν ἀκόμα, εἶχε παντρεφτῆ τὴν πριγκήπισσα Μαρία Λεζίνσκα, κόρη τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως τῆς Πολωνίας Στανισλάου, ποὺ εἶταν ἐφτὰ χρόνια μεγαλείτερή του καὶ ὄχι καὶ τόσο ὄμορφη. Ἐν τούτοις μιὰ σειρὰ διαδόχων ποὺ ἐγέννησαν ἀπέδειξε τὴ σύμπνοια καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ βασίλευε στὴν ἀρχὴ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο συζύγων. Ἔτσι πέρασαν δέκα-δώδεκα χρονια, μὰ σιγὰ—σιγὰ ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας καὶ ἡ ἀθρόα τεκνοποίησις τῆς βασιλίσσης ἄρχισαν νὰ προκαλοῦν μιὰ ἀδιαφορία στὸ βασιλέα. Ἀπὸ τότε ἀρχίζουν οἱ διάφοροι ἔρωτες τοῦ Λουδοβίκου. Πρώτη ἐρωμένη του ὑπῆρξε ἡ κ. ντὲ Μαγύ. Τὴν κ. ντὲ Μαγὺ διεδέχθησαν πολλὲς κυρίες τῆς Γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, μέχρις ὅτου ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τῆς Πομπαντούρ, τῆς ὁποίας τὴν πρόσληψη ὡς βασιλικῆς εὐνοουμένης προκάλεσε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ βασιλεύς. Ἕνα βράδυ, πρὶν κοιμηθῇ, φώναξε τὸ θαλαμηπόλο του Μπινὲ καὶ τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε βαρεθῆ ν' ἀλλαζῃ τόσο συχνὰ ἐρωμένες, χωρὶς νὰ βρῇ μιὰ ἄξιαν νὰ τὴν ἔχει παντοτεινά. Τὸν ἐρώτησε ἂν ἤξευρε καμμιὰ ποὺ νὰ μποροῦσε ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ὀρέξεις του.

Ἡ Βασίλισσα Μαρία, σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου, τοῦ ἐραστοῦ τῆς Πομπαδούρ.

Ὁ Μπινέ, καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ βασιλεύς, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάποια συγγενῆ του ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἄρεσε καθ' ὅλα καὶ ἡ ὁποία ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὴ Μεγαλειότητά του, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν εἶδε.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ἐξέγειρε τὴν περιέργεια τοῦ βασιλέως καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς γυναικός. Ὁ Μπινὲ τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι τὴν εἶχε δεῖ κατὰ τὰ κυνήγια του στὸ Σέναρ καὶ ὅτι ἤξερε τὸ ὄνομά της.

Ὁ βασιλεὺς ποὺ τὴ θυμόταν πολὺ καλὰ ὡμολόγησε τότε ὅτι ἡ κ. ντ' Ἐτιὸλ τοῦ ἄρεσε πολύ, μολονότι εἶταν ἀκόμη τότε συνδεδεμένος μὲ τὴ δούκισσα ντὲ Σατωρού, ἐπρόσθεσε ὅτι θὰ ἐγοητεύετο ἂν συνεδέετο μυστικὰ μαζί της καὶ ἐπεφόρτισε τὸ Μπινὲ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση καὶ νὰ τοὺς κανονίσῃ ἕνα ραντεβοῦ.

Ὁ Μπινὲ ἔτρεξε τὴν ἄλλη μέρα στὴν Πομπαντοὺρ καὶ τῆς διηγήθηκε τὰ συμβάντα. Ἀμέσως ὅλα κανονίστηκαν μεταξύ τους; κι' ἡ Πομπαντοὺρ ηὗρε ἕνα τρόπο νὰ διανυκτερεύσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ τίποτα ὁ ἄντρας της.

Τὴ νύκτα λοιπὸν ἡ Πομπαντοὺρ πέρασε στὰ ἀνάκτορα μὲ τὸ Βασιλέα ὁ ὁποῖος τὴν ἔσταειλε στὸ σπίτι της τὴν ἄλλη μέρα ἀρκετὰ ψυχρά. Ἀπὸ τότε πέρασε καιρὸς χωρὶς νὰ κάνῃ λόγο γι' αὐτὴ στὸ Μπινέ.

Φαντάζεται κανεὶς τὴ θλίψη τοῦ ἐμπίστου τοῦ βασιλέως καὶ τὸ πεῖσμα τῆς ὑποψηφίας εὐνοουμένης, ἡ ὁποία τόσο εἶχε ὑπολογήσει στὴ γοητεία τῶν χαρίτων της. Ἔβλεπε τώρα τὰ ὄνειρά της νὰ καταρρεουν σὰ χάρτινος πύργος.

Ἕνας μῆνας εἶχε περάσει κ' ἡ βασιλικὴ ἀδιαφορία ἐξακολουθοῦσε, ὅταν ἕνα βράδυ ὁ βασιλεὺς ρώτησε τὸ Μπινὲ τί κάνει ἡ συγγενής του καὶ τί ἐντυπώσεις εἶχε ἀποκομίσει ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Μπινὲ τοῦ ἀπηντησε ὅτι ἡ κ. ντ' Ἐτιὸλ ἔκλαιγε διαρκῶς, ὅτι μονάχα τὴν Μεγαλειοτητά του συλλογιζόταν καὶ ὅτι ἡ εἰκόνα του εἶταν μπρὸς στὰ μάτια της.

Τότε ὁ Λουδοβῖκος τοῦ εἶπε :

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, σοῦ λέω ὅτι φοβήθηκα μήπως κι' αὐτὴ ἐπεδίωκε σὰν τὶς ἄλλες φιλοδοξίες κι ὄχι τὸν ἔρωτά μου, γιατὶ ἀλλοιῶς μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι μοῦ ἄρεσε.

Ἀφοῦ ὁ Μπινὲ ἔπεισε τὸν βασιλέα ὅτι δὲν συνέβαινε αὐτό, τότε αὐτὸς τοῦ εἶπε :

— Ἔ, ἂν εἶνε ἔτσι, τότε θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ τὴν ξαναδῶ.

Ἡ δευτέρα ἐπίσκεψις δὲ συνάντησε δυσκολίες καὶ ὁ βασιλεὺς εἶδε πῶς αὐτὴ ἡ συνάντησις εἶχε πολὺ διαφορετικὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀποτελέσματα γι αὐτόν. Τὸν κατέκτησε μὲ ἕναν τρόπο ποὺ δὲν περίμενε κι ἀπὸ τότε τὴν ἔβλεπε κάθε νύχτα μέχρις ὅτου ἡ κατάκτησις συνεπληρώθη καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν ζοῦσε παρὰ γι' αὐτή

Ἀλλὰ δὲν εἶταν δυνατὸ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ κ. ντ' Ἐτιὸλ νὰ περνάῃ τὶς νύχτες ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της χωρὶς αὐτὸ νὰ ὑποψιάσῃ τὸ σύζυγό της, κι' ἀκόμα νὰ μὴν τὸν παράξῃ βλέποντάς την, νὰ βαζῃ στὴ μπάντα ὅλα τὰ προσχήματα καὶ νὰ ἐκδηλώνεται ἀπροκάλυπτα σχεδὸν γιὰ τὶς βασιλικὲς σχέσεις της.

Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ποὺ τόσο τὴν ἀγαποῦσε κερσυνός. Θέλησε νὰ τῆς ἐπιβληθῇ ὡς σύζυγος μὰ ἡ Πομπαντουρ, περήφανη για τὴν ὑψηλή της προστασία, ἡ ὁποία τὴν ἐξασφάλιζε ἀπὸ κάθε ἐπίθεσή του, πέταξε κάθε πια ἐπιφύλαξη καὶ δὲ φοβήθηκε νὰ πάῃ νὰ ζητησῃ ἄσυλο στὰ ἀνακτορα τῶν Βερσαλλιῶν.

Ὁ κ. Λενορμὰν ντὲ Τουρνσέμ, ὁ προστάτης τῆς Πομπαντούρ.

Ὁ δυστυχισμένος Ἐτιόλ, ἐγκαταληφθεὶς ἔτσι ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, πάντοτε πιστὸς κ' ἐρωτευμένος μ' αὐτή, ἔμεινε ἀπαρηγόρητος. Ἐδοκίμαζε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ καθῆκόν της, ὅταν ἔλαβε μιὰ διαταγὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίζετο στὸ Ἀβινιὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖο μετὰ ἕνα ἔτος ξαναγύρισε.

Ἡ Πομπαντούρ, ἡ ὁποία ἀγαποῦσε πρὶν τόσο πολὺ τὰ θεάματα τώρα ἠθάνετο τώρα μεγαλη ἀδιαφορία γι αὐτά ἢ μᾶλλον σπανίως ἐπήγαινε. Κι' ὅσάκις ἐπήγαινε δὲν παρέλειπε καταλλήλως νὰ πληροφορήσῃ τὸ σύζυγό της ν' ἀποφύγῃ νὰ τὴν συναντήσει ἐκεῖ !

Κι' αὐτὸ τὸ ἔκανε ἐπειδὴ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παρουσιαζότανε στὸ θέατρον, τὸ κοινὸν θὰ χειροκροτοῦσε καὶ θὰ ἐπευφημοῦσε τὸ σύζυγό της; ἐτειδὴ δὲ θὰ τολμοῦσε ν' ἀποδοκιμάσῃ ἐκείνη. Καὶ εἶχερε καλὰ ἡ Πομπαντοὺρ τὸν Παριζιάνικο λαό. Ἀπεναντίας ὅμως στὸ παλάτι ἡ Πομπαντοὺρ ἔδωσε ἕνα ἄγνωστο τόνο μὲ τὰς διασκεδάσεις ποὺ διαρκῶς ἐφεύρισκε κι' αὐτὸ ἤρεσε ἐξαιρετικὰ στὸ βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἔπληττε τρομερά.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο πλέον σκλαβος; της καὶ ὅτι ἤθελε αὐτὴ τὸ ἔκανε, διὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ τὴν ἀγάπη του. Τῆς παρεχώρησε ἕνα μαρκιζάτο καὶ τὸν τίτλο τῆς Μερκησίας Πομπαντούρ.

Ἡ Πομπαντοὺρ εἶχε στὴ διάθεσί της τὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκειο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τεράστια ποσὰ ποὺ ἐξωδεύοντο γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς καινούργιας της ζωῆς ἀπέσυρε κι' αὐτὴ ἡ ἴδια πολὺ μεγαλειτέρα ἀκόμα γιὰ νὰ τ' ἀποταμιεύῃ.

Ἀγόρασε στὸ Παρίσι κοντὰ στὸν Κεραμεικὸ ἕνα ἀνάκτορο, τὸ μέγαρο ντ' Ἐβρέ. καὶ μὴ βρίσκοντάς το ἄξιο γιὰ τὸν ἑαυτό της, τὸ γκρέμισε κ' ἔχτισε ἕνα ἄλλο στὴ θέσῃ του. Ἐπίσης εἶχε ἕνα ὑπέροχο ἀνάκτορο στὶς Βερσίλλιες τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐχρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ γιὰ τὴν πολυτληθῆ ἀκολουθία της. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς τῆς παρεχώρησε τὸν ἀνακτορικὸ πύργο τοῦ Κρεσὺ καὶ τῆς ἔκτισε τὴ Μπὲλ Βύ.

Ὁ Ἱστορικὸς